

DOTEK

Informace pro farnost Vlašim

Červenec–srpen 2016

Náklady na vydání 8 Kč

**„Jen ten pozná velikost a moudrost Stvořitele,
kdo se snaží vyčíst jeho myšlenky z obrovské
knihy, kterou nazýváme příroda.“**

Justus von Liebig

Svatý Jan Nepomucký jako znamení odporu

Svátek sv. Jana Nepomuckého, který jsme v květnu oslavili, je vítanou příležitostí k tomu, abychom se zastavili u života tohoto patrona Čech. Chtěl bych se stručně zmínit o jeho životě i bojích, které se o jeho postavu vedly mezi historiky. Předem upozorňuji, že tento článek si nedělá ambice na to být považován za vyčerpávající a odbornou historickou studii. Spíš jsem se snažil popularizačním způsobem zaměřit na to, co mi přišlo ohledně tohoto sympatického světce podstatné nebo zajímavé.

Sv. Jan Nepomucký se narodil pravděpodobně kolem roku 1345, protože roku 1369 už byl veřejným notářem, takže mu muselo být víc jak dvacet let. Místo narození známe – jedná se o Nepomuk blízko Plzně. Někde se setkáme se starším názvem Pomuk, kterým byl označován cisterciácký konvent v této vsi. Aby došlo k odlišení sídla od kláštera, říkalo se od konce 12. století (kdy byl konvent založen) vesnici Nepomuk. Janův otec Velflín byl rychtářem v Nepomuku. Jméno napovídá, že rodina pocházela z Německa, ale Jan už se narodil v Čechách. Údajně byl vzdělán v nedalekém cisterciáckém klášteře a následně na pražské Karlově univerzitě. Poprvé se s jeho jménem setkáváme v roce 1369, kdy se stal notářem arcibiskupa pražského – Jana Očka z Vlašimi.

Po deseti letech, kdy pracoval jako notář arcibiskupské soudní kanceláře, byl roku 1380 vysvěcen na kněze a stal se farářem kostela sv. Havla na Starém městě v Praze a zároveň oltářníkem kaple sv. Erharda, Otýlie a Albána v pražské katedrále. To už byl po smrti Očka z Vlašimi arcibiskupem Jan z Jenštejna. Tato dvě obročí neznamenal pro sv. Jana jen zdroj příjmů, ale hlavně hodně práce. Jako kněz nemohl vykonávat činnost notáře, proto odešel roku 1381 z úřadu generálních vikářů (kde pracoval jako notář).

Jan se současně věnoval i církevnímu právu a se svolením arcibiskupa ho odešel roku 1381 studovat na věhlasnou padovskou univerzitu, kde se dokonce roku 1386 stal rektorem zaalpských studentů. Když roku 1387 dosáhl doktorského titulu, vrátil se do Prahy, kde se stal kanovníkem kolegiátní Vyšehradské kapituly. V roce 1389 ho Jan z Jenštejna jmenoval

generálním vikářem pražské arcidiecéze. Roku 1390 vyměnil farnost sv. Havla za žatecké arcijáhensství, ve kterém spravoval pět děkanátů s dvě stě dvaceti pěti farami.

Spor mezi arcibiskupem a králem

V této době využil král Václav IV. papežského rozkolu a snažil se oslabit arcibiskupovu moc. Jak na to? Žádal v Římě o zřízení nového biskupství, které by řídil jemu loajální prelát, protože tehdy existovalo jen malé sufragánní biskupství v Litomyšli. Své plány chtěl uskutečnit na bohatém benediktinském klášteře v Kladrubech, jehož peníze měly zajistit nové biskupství, aby je nemusel sám financovat. Aby mohl klášter zrušit, musel počkat na smrt starého opata Racka. Ten zemřel roku 1393 a kladrubští benediktini okamžitě zvolili opatem mnicha Olena. Arcibiskup neprodleně oznámil výsledek s lhůtou pro vznesení námitek proti samotné volbě nebo novému opatovi. Po úmyslně krátké době, kdy nebylo námitek (král si užíval lovecké zábavy na hradě Žebrák), potvrdil generální vikář Jan Nepomucký za přítomnosti svědků volbu opata Olena. Václavův plán byl zmařen. Panovník zuřil a veřejně prohlásil, že arcibiskupa s jeho úředníky utopí nebo zabije jiným způsobem. Jan z Jenštejna už měl s králem v minulosti více sporů. Královi oblíbenci podnikali na Jenštejnových statcích. Králův komoří Huler nechal popravit dva kleriky, ale arcibiskupovy stížnosti krále vždy jen víc rozčílily.

Po záležitosti s opatem Olenem se raději Jan z Jenštejna se svými úředníky odebral na svůj hrad v Roudnici. Jelikož ale začínalo milostivé léto, znamenala by arcibiskupova nepřítomnost pro krále ostudu. Václav tedy vypravil poselstvo, které se mělo pokusit o usmíření. Během jednání arcibiskup váhal, ale nakonec se rozhodl pro návrat. Vytušil ale, že králova nenávisť vůči němu se ještě zvětšila.

Mír mezi oběma muži měl být uzavřen v komendě johanitů. K setkání sice došlo, ale král se údajně dostavil notně opilý. Jenštejn ho prý začal kárat a žádat, aby se nenechal ovlivňovat svými falešnými druhy. Král propadl hněvu a začal arcibiskupovi nadávat. Pak rozkázal, aby byl metropolita se svými čtyřmi úředníky (Janem Nepomuckým, oficiálem Mikulášem

Puchníkem, mělnickým proboštem Václavem Knoblochem a arcibiskupovým hofmistrem Něprem z Roupova) zatčen a odveden. Jan z Jenštejna zatčení unikl. Bud' mu pomohli k útěku jeho žoldnéři, nebo ho nechali utéct sami královští služebníci, kteří se báli následků neuváženého krále činu. Král zajatce napřed vyslýchal v kapitulní místnosti Pražského hradu, pak je dal odvést na Staroměstskou radnici, kde měli být mučeni.

Hofmistr Něpr byl uvězněn, ale tři klerici byli uvedeni do vězení, tzv. Staré rychty. Václav se mezitím snažil dopadnout uprchlého arcibiskupa, ale neuspěl. Následujícího mučení byl ušetřen pouze starý probošt Knobloch. Král osobně přihlížel mučení a občas prý i ochotně asistoval. *„Zajatcům nejprve svázali ruce za zády a potom je za ně vytahovali po žebříku vzhůru, takže došlo k vykloubení v ramenou (staročesky ‚štosování‘). Doktoru Johánkovi (Janu Nepomuckému) navíc kat nasadil palečnice. Mučení pokračovalo za použití pochodní, jimiž nešťastníky pálili do boků a slabin.“* Král Václav si však postupně začal uvědomovat, že mučení se ničeho nezákonného nedopustili, a tak se je chystal propustit. Václav Knobloch i Mikuláš Puchník museli před veřejným notářem přísahat, že neprozradí, co jim král provedl. Jan Nepomucký, který byl mučen nejkrutěji, byl v bezvědomí. Katovi pacholci ho odvěkli na most, svázali do kozelce a svrhli do Vltavy. Toto se stalo 20. 3. 1393. Na základě posledních výzkumů jeho ostatků se zjistilo, že s velkou pravděpodobností zemřel na následky mučení, a nikoli utonutím. 17. dubna údajně našli Janovo tělo rybáři podle pěti zářících hvězd kolem hlavy, s nimiž je doposud zobrazován. Byl zpočátku pohřben v kostele nebo na hřbitově u kostela sv. Kříže Většího, ale jeho ostatky byly záhy přeneseny do katedrály na Pražském hradě. Arcibiskup Jan z Jenštejna si stěžoval u papeže Bonifáce IX., ale ten nemohl proti králi zakročit. Václav se stal velmi neoblíbeným a naopak Jan Nepomucký byl uctíván jako mučedník. Právě smrt generálního vikáře byla jedním z důvodů, proč byl Václav roku 1400 zbaven kurfiřty titulu a hodnosti krále římského.

P. PETR HAVLÍK

Pokračování příště

Můžeš si odpočinout a nebude ti to chybět

Apoštolové se shromáždili u Ježíše
a vypravovali mu všechno, co dělali a učili.
Řekl jim: "Pojďte i vy někam na opuštěné místo
a trochu si odpočiňte."
(Mk 6,30–31)

Mohlo by se zdát, že ke vši naší vyčerpanosti z každodenní práce a starostí
nám Bůh přidává ještě další úkoly a povinnosti.

„Musíš chodit do kostela, musíš se modlit, měl bys ještě horlivěji sloužit
potřebným...”

Neočekává od nás Bůh čím dál větší výkony, nechce nás úplně vyždímat?

Už při stvoření nám ale Bůh daroval den odpočinku.

Bůh říká: „Tohle je den, kdy se nemusíš štvát.

Můžeš si odpočinout a nebude ti to chybět,

protože jsem ten den zvláště požehnal. Je pro tebe.“

Pro Ježíšovy učedníky to má ještě osobnější rozměr.

Ježíš stojí o to, abys k němu i ty jako apoštolové přišel

a vypravoval mu o všem, cos dělal, co tě vyčerpalo a zatížilo.

Záleží mu na tom, protože se o tebe zajímá se vším všudy.

A chce, aby sis s ním někde v klidu odpočinul.

On tě nepřišel vyšťavit.

Přináší ti občerstvení

a novou sílu.

PAVEL SEMELA

Učiň něco i pro sebe

Mnozí jste již slyšeli

známý výrok:

"Nezapomeň se zastavit

a přivonět k růži."

Ale jak často
si ve skutečnosti
uděláme čas
a vypadneme
z hektického tempa
svého života,
abychom vzali na vědomí
okolní svět?

Příliš často
se necháme uvěznit
nabitým denním rozvrhem,
že si proto ani neuvědomíme,
že zapomínáme žít.

Zpomal, aby ses mohl rozhlédnout

Učiňme něco pro sebe
na cestě životem:
zpomalme
a udělejme si čas na to,
abychom se mohli
rozhlédnout kolem sebe
a uviděli,
co se děje právě teď,
právě tam,
kde právě jsme
(třeba i nyní,
při čtení tohoto článku).

Možná bychom totiž mohli přijít
o něco nádherného.

J. M. THOMAS

z knížky „Slepičí polévka pro duši“

Velký výlet do Pražské a Královéhradecké diecéze

Na sobotu 25. června měla naše farnost naplánovaný velký výlet. Dopoledne nás čekala gotická katedrála sv. Víta v Praze a odpoledne o něco skromnější kostelík v Číhošti. Kufr jsme naložili nezbytnými koláči a jinými laskominami na odpolední oslavu. Akorát některá sedadla zela prázdnotou – někteří si totiž spletli čas odjezdu.

Do Prahy jsme dorazili poměrně brzy, a tak si většina stihla odběhnout na toaletu a ještě při tom zabrat volná místa v prvních řadách. Heslem pro vstup do katedrály bylo „svěcení“, a turisté tak většinou nerušili slavnostní obřad svěcení novoknězů. Přítomno bylo několik desítek kněží, a tak se při jejich vstupním průvodu co chvíli z davu věřících neslo šepem „hele, náš pan farář“ apod. Svěcení uděloval novokněžím kardinál Dominik Duka. Po přijetí kandidátů do kněžského společenství a po homilii následoval slib kandidátů, konsekrační modlitba a vkládání rukou. Na konci každému z novokněží předal kardinál Duka dekret o umístění, a tak jsme se dozvěděli, že všichni čtyři budou působit v Praze. Téměř tři hodiny trvající mše svatá utekla kupodivu velice rychle. A vzhledem k tomu, že nás venku nás čekal jeden z nejteplejších dní v roce, byl pobyt v katedrále opravdu příjemný.

Pro nás však naše putování zdaleka nekončilo. Čekal nás přesun do Číhoště, na místo, kde se 11. prosince 1949 v kostele při kázání P. Toufara pohnul oltářní křížek. Po nástupu do autobusu se vzápětí ozvalo šustění papírů a igelitových pytlíků a za chvíli se celé osazenstvo ponořilo do ticha, jak každý konzumoval doma připravenou svačinu. Posilnění na těle, posilnili jsme se i na duchu zpěvem mariánských písní. Cesta příjemně ubíhala a před třetí hodinou jsme již vystupovali na návsi v Číhošti. Osobně nás přivítal P. Martin Sklenář, jehož pětileté kněžství jsme sem přijeli oslavit. Přítomen byl spisovatel Miloš Doležal, autor dvoudílné knihy o P. Toufarovi, který nás krátce seznámil s působením P. Toufara ve zdejší farnosti. Na odpolední mši svatou do kostela Nanebevzetí Panny Marie se kromě nás sjeli i další vlašimští farníci (zejména rodiny s dětmi),

kolínští farníci a rodina P. Sklenáře. Po mši svaté bylo pak připraveno na faře pohoštění, možnost prohlédnout si výstavu o P. Toufarovi nebo i setkat se panem Milošem Doležalem. Na faře jsme pobýli bohužel opravdu jen krátce a už jsme se chystali domů.

KLÁRA V.

Představujeme novokněze pražské diecéze

Štěpán Faber se narodil v roce 1947 v Praze. Studia na KTF UK v Praze ukončil v roce 1995. Vysvěcen jako stálý jáhen byl v roce 1993. Jáhenskou službu vykonával při katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha a ve Fakultní nemocnici Motol. V červenci 2015 ovdověl. Je otcem tří dětí.

Martin Chleborád se narodil v roce 1980 v Praze. Studoval na Pedagogické a Katolické teologické fakultě UK v Praze a na Papežské univerzitě Urbaniana v Římě. Osm let byl členem Řádu bosých karmelitánů, odkud odešel před složením slavných slibů. Pracoval např. jako učitel v Itálii, pastorační asistent londýnského Velehradu a v pojišťovnictví. Jako dobrovolník se angažuje u Misionářek lásky (sestry Matky Terezy) nebo pro o. p. s. Siriri. Jáhenský rok strávil ve farnosti v Kralupech nad Vltavou.

Michal Prívora se narodil v roce 1983 v Čadci. Studoval na Teologickém institutu při kněžském semináři v Nitře, na Teologické fakultě Trnavské univerzity v Bratislavě, Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy a na pastoračním institutu Redemptor Hominis Papežské Lateránské univerzity

v Římě. Pracoval v cestovním ruchu, jako dobrovolník ve zdravotnictví, doprovázel lidi v těžkých životních situacích a působil také jako řidič autobusu v městském dopravním podniku. Jáhenský rok stráví ve farnosti v Nymburce.

Jiří Zeman se narodil roku 1988 v Rokycanech. Po maturitě v roce 2008 nastoupil do Teologického konviktu v Olomouci a o rok později do Arcibiskupského semináře v Praze. Teologii studoval na KTF UK. Aktivně byl zapojen do života smíchovské farnosti. Působil jako skaut a poté dobrovolník ve vězeňské pastorači. Po absolvování semináře působil od roku 2014 ve farnosti

Roudnice nad Labem.

Tip na výlet

Vyrazte o prázdninách do Číhoště. Doporučujeme dopravit se do Ledče nad Sázavou (např. vlakem nebo autem). Pokud pojedete autem, zaparkujte na parkovišti pod hradem. Dál pokračujte pěšky. Vydejte se do kopce kolem ledečského hradu přes část Horní Leděč směrem na Hradec. Příjemnou alejí dojdete do Hradce, odkud pokračujte cca 2 km po silnici (pozor na pohyb po správné straně vozovky). Za samotou Hořeslavsko, u křížku, uhněte doleva na lesní cestu a pokračujte přes Horní Prosíčku polní cestou až do Číhoště (vyjdete u místního hřbitova). Cesta měří asi 8 km a je vhodná i pro kočárky. Cesta tam vede sice skoro pořád do kopce, takže se pak můžete těšit na zpáteční cestu.

Na faře jsou panely o životě P. Toufara (při poutích atp. bývají přístupné). Na kraji obce se též nachází údajný geografický střed České republiky (dovedou vás k němu informační tabule).

Navštívit Číhošť můžete třeba už 16. 7. 2016, kdy se zde koná děkovná pouť za návrat P. Toufara do Číhoště. Více na www.farnostcihost.cz.

KLÁRA V.

Pro děti

Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je:

"Blaze v duchu, neboť jejich je království nebeské.

Blaze těm, kdo , neboť oni budou potěšeni.

Blaze , neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po , neboť oni budou .

Blaze , neboť oni dojdou milosrdenství.

Blaze těm, kdo mají čisté , neboť oni uvidí Boha.

Blaze těm, kdo působí , neboť oni budou nazváni syny Božími.

Blaze těm, kdo jsou pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

Blaze vám, když vás budou tupit a a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.

Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

Vy jste země; jestliže však probude chuť, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Pro zasmání

V nejmenovaném chrámu se před poutí nenašlo dosti ochotných lidí na úklid. Pan farář nad tím mávl rukou a řekl: „Bude se zpívat píseň *Pozdvihni se duše z prachu ...*, tak ať se má alespoň z čeho zvedat.“

Mladší kněz, který při své činnosti využívá počítač, začíná mši svatou: „Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Enter.“

F. Háj: Školák Kája Mařík (díl 1)

Škrkavka a konec školního roku

Několik hodin leželo nad lesy naprosté, hluboké tajemné ticho. Lehký větřík odletěl patrně k sluníčku se vzkazem od měsíčka. Ale lidé byli ještě v nejlepším spaní dávno před východem slunce, když z tisícerych ptačích hnízd po lese začaly se ozývat hlasy. Bylo to pozdravení, přání dobrého jitra, které letělo od hnízda k hnízdu, od stromu ke stromu, z průseku do porostu, přes paseky do vysokých větví lesa? Byla to radost velké ptačí rodiny nad tím, že za chvíli slunce vyjde, hmyz se rozletí kolem jejich zobáčků, aby mohli posnídat? Ne, byla to ranní modlitba lesa a jeho obyvatelů. Dřív než se rozšumí les a rozezpívá ranním větříkem, dřív než se ptáci rozletí po snídani, stromy vztyčí vrcholky, posílají ptáci svůj nejkrásnější zpěv vzhůru k svému Stvořiteli. Když byl ptačí koncert v nejlepším, probudil se Kája. Podíval se oknem a usmál se šťastně: „Ju, tady je to jiné než v Příbrami!“ Vyskočil z postýlky, klekl a modlil se. Ale jen Bůh ví, jak byla dnes jeho modlitba roztržitá. Na stole pestřily se figurky, leskly se bubínky, zelenala se „držení“ flintíček. Protože Kája sám uznal, že dnes milého Pána Boha ranní modlitbou moc nepotěšil, dodal kající: „Já to, Pane Bože, večer vynahradím. Dnes už se nezlob, prosím tě, já bych tak rád už hrál. Zdeň také už asi čeká a já ještě musím do školy.“ Vybral dvě cvrndy, obrázky, pro Marjánku čertíka v červeném pouzderku a kohoutka. Jak se do něho fouklo, kokrhal. Dal vše do kapes a do obou rukou sebral divadélko. Naklonil se k mamince a řekl hodně nahlas. „Maminko, já nesu ty věci pánovům a zastavím se tu pro učení, až bude čas.“ Než se maminka probrala, byl už v lese. „To je krása!“ říkal si cestou. „Hajnejch děti a pánovic jsou ty nejšťastnější na světě!“ Pěťa mu skákal až k čelu a Kája ho vzal s sebou. Pravdu měl. Zdeň nemohla dospat. Seděla v kuchyni a pila mléko, příkusujíc už druhý krajíc. Týna trochu bručela, že jí ani dospat nedá, ale Zdeň řekla: „To máte spát zčerstva, jak říká Kája.“ A jak Kája přišel a udělal na stole hromádky, „komu co přivezli“, už před ním stál hrnek mléka a ležel krajíc chleba, a on s chutí posnídal. Zdeň pospíchala: „Zčerstva, Kájo, musíš do školy!“ Vcházela paní lesní a Kája hned ukázal prstem: „Vzácná paní tohle jsme vám přivezli a tuhle druhou

hromádku vzácnému pánovi. Nic si z toho nedělejte, že dostal vzácný pán cvrndu. Ty jsou než pro pány, holkám obrázky. A tohle je pro strejčka šafářovic, tohle je pro tetu a tohle pro Marjánku. Ráčeji jim to potom dát!“ Vzácná paní se usmívala: „Tak pěkně děkujem, Kájo, a víš-li, že Marjánka se už včera postavila na nožičky a udělala první krůčky?“ Kája postavil hrnek a zamyslel se: „Tak měl ten velebný pán pravdu. Já se tolik za to modlil, aby už mohla z peřiny. Zdeňo, vidíš? Jéje, vzácná paní, to jsem rád! Tak ona už bude běhat! Že jsme na tu Sv. Horu nejeli dřív! Mohla už běhat. To jsem rád! A my teď budeme hrát divadlo.“ Odnegli si věci do zahrady, Kája rozestavil papírové kulisy, když se vracel pan lesní z lesa. Paní mu hned dala cvrndu od Káji i obrázek. Pan lesní zašel za dětmi do zahrady: „Děkuji, Kájo, jsi hodný, že jsi na mne nezapomněl. Ale „vo co“, že přijdeš dnes pozdě do školy?“ „Ju, pozdě, vzácný pane! Až bude sluníčko tamhle nad tím modřínem, mám zrovínka čas jít. A ono není ještě ani u smrků!“ Zdeňo seděla na lavičce a volala: „Tak začni, Kájo, honem!“ Divadélko stálo na zahradním stolku. Kája chytl za drátek pana loupežníka a začal: „Já jsem pan loupežník Tydlitát! Běda tomu, kdo mi přijde v cestu! Já jsem lidožrout! Čichám, čichám člověčinu. Ha, kdo tu?“ Kája vyzdvihl loupežníka na drátku do vysoka a klapavě ho spouštěl dolů. U kulisy seděla Karkulka. „Ha,“ řekl pan loupežník, „tady je ta člověčina. Já tě sním k snídani jako nic. Připrav se na smrkolu!“ Kája nechal přihopkovat smrkolu, ta se postavila za Karkulkou. Karkulka se zdvihla, Kája ji zdvíhal tak vysoko, že jí byly najednou vidět jen nožičky, a zas už stála na jevišti. „Pane loupežníku, já už to víckrát neudělám. Jen mne nesnězte! Já vám přivedu naši babičku, snězte tu!“ Pan lesní poslouchal. Jak se díval na figurky, které Kája s výšky nechal dopadat na jeviště, a jak slyšel poslední slova Karkulky a podíval se na Zdeňu, která poslouchala skoro bez dechu, povolil srdečnému smíchu: „Kájo, tys necita! Babičku necháš panu loupežníkovi sníst?“ Ale Kája pokračoval, zdvíhaje loupežníka: „Já sním tebe, babičku nechci a dost! Sním tě jako nic.“ Opřel drátkem loupežníka o pozadí a zdvihl smrkolu v bílém zakuklení. Nechal ji poskakovat za Karkulkou a říkat: „Tvoje poslední hodina odbila. Připrav se na smrt!“ Kája přitom měnil hlas a pan lesní se smál. Náhle Kája zastavil se v řeči a řekl: „To není, prosím, vzácný pane, k smíchu, protože pan loupežník

Karkulku sežere!“ Zdeňa byla napětím celá bledá. A Když Kája pokračoval, obrátila se k tatínkovi a řekla plačky: „To mne bolí břicho! Je to taková krása, a mne tolik bolí břicho! Kájo, počkej, až mi přestane!“ Kája se rozhlédl po sluníčku: „Ju, už budu musit uhánět. Na modřínu bude už sluníčko za chvíličku. Já ti to, Zdeňo, odpoledne dopovím.“ „Jéje, tatínku, to mne bolí břicho!“ „To zas bude škrkavka,“ řekl pan lesní. „Pojď, lehneš si a zahřeješ se!“ „Co zas brečíš, Zdeňo?“ ptal se Kája. „Protože mám asi škrkavku. To bys koukal, co to je, kdybys ty ji měl!“ „Tak bych ji bacil kamenem po hlavě a bylo by to,“ řekl Kája. Ale Zdeňa fňukala dál: „Bacil bys ji, jo, bacil! Já ji mohu bacit, abych si rozbila břicho?“ Kája už skládal divadlo a díval se po sluníčku. Předběhl Zdeňu s panem lesním a řekl to vzácné paní: „Zdeňa prý má škrkavku. Vzácná paní, já to jakživ neslyšel. Ale jen ji bacte po hlavě a bude po ní. Tohle si tu nechám, a s Pánem Bohem!“ Zaslechl ještě, že se vzácná paní ptá Týny: „Máme doma cicvárové semínko? Musíme je dát Zdeně.“ A jak utíkal, opakoval si: „Cicvárové semínko! Snad to dají škrkavce, aby se měla dobře. Jéje, kdybych nemusil do školy!“ Chytl učení, utíkal znovu a přece přišel pozdě. Klekl na stupínek, pomodlil se a šel se omluvit: „Prosím, pane řídící, já nemoh’ dřív, ona Zdeňa má škrkavku, a tuhle jsem přines něco ze Svaté Hory.“ Pan řídící už se jen usmál, a Kája seděl v lavici, maje myšlenky všude jinde než ve škole. Jak odpoledne přišel ze školy, čekala na něj Týna: „Máš Kájo, hned jít k nám! Vzácná paní chce, aby Zdeňa jedla cicvárové semínko, a ona nechce, až co ty řekneš. Pan doktor to také poručil a teplé obklady na břicho, ale Zdeňa volá než tebe.“ Kája uklidil učení a běžel napřed. Zdeňa plakala: „Kájo, to je bolest!“ „Tak ti, Zdeničko, dá maminka teplý obkladek a potom budem spolu jíst cicvárové semínko.“ Zdeňa si nechala dát obklad, ale dřív než Kája se odhodlal vzít to semínko, zašel do kuchyně: „Vzácná paní, já to taky budu užívat, ale prosím pěkně, kde ta škrkavka je a co vlastně je? Bacil bych to po hlavě a byl by pokoj.“ „To je cizopasník, Kájo, uvnitř těla se usadí a kouše tam. Jak sní Zdeňa pár cicvárových semínek, vyjde, bude pokoj.“ „Ju, tak já teda jich taky pár sním, ale to je jistý, že potom taky dostanu škrkavku.“ „Nedostaneš, Kájo! Bůh ti bude žehnat za to, že jsi Zdeně od bolesti pomohl.“ „Ju, žehnat! Jen abych potom nedostal bolení já. Ale už teda jdu!“ A tak se stalo, že Zdeňa

i Kája jedli spolu cicvárové semínko. Potom zavolala Týna Káju do pokoje a dala mu dobrou svačinu. Za hodnou chvíli ještě se vrátila a řekla: „Tak pojď! Zdenička už má pokoj!“ Na stole stálo divadélko a Kája pokračoval, co ráno nedořekl. Dny letěly jako voda, Kája by řekl „jako nic“, že přišel konec školního roku. Kája přinesl zprávu seshora až dolů stejnou, samé jedničky — a podotkl k tomu: „Samé čárky tam jsou, ale to je jedno. Jen když už jsou prázdniny.“ To bylo posledního června. A té noci spal Kája znamenitě. Sluníčko už dávno vyhřívalo hájovnu, když se probudil. První jeho pohled platil židli u jeho postýlky. Nebyla tam brašna s učením. Stará vybledlá bunda tam ležela a nikdo už nebyl doma. Protáhl se blahostně: „To je radost, že je pokoj s tou školou!“

Pro zasmání i k zamyšlení

Chlápek šel takhle lézt po skalách a zrovna v půlce jednoho náročného úseku mu prasklo lano. Zůstal viset za konečky prstů v naprosto bezvýchodné situaci.

Před očima mu proběhl celý život a on v náhlém zoufalství obrátil oči k nebi a zvolal: „Je tam nahoře někdo?“

A z nebe zahřměl mocný hlas:

„Ano, jsem tady!“

„Kdo jste?“

„Bůh jsem, kdo bych byl.“

„Prosím, Bože, pomoz mi.“

„Pomohu ti. Pust' se.“

„Cože?“

„Věř mi, pust' se a já ti pomohu.“

Chlápek chvílku koukal na nebe a pak zavolal:

„Je tam nahoře ještě někdo?!“

A co ty? Pustil(a) by ses?

Zrcadlo společnosti

Sedm hříchů dnešní společnosti:

- politika bez zásad
- bohatství bez práce
- požitky bez morálky
- vědomosti bez charakteru
- obchod bez etiky
- věda bez lidskosti
- náboženství bez obětí

Lidé obrátili naruby sedm hlavních hříchů a vyhlásili je za ctnosti:

- pýchu nazvali zdravým sebevědomím
- lakomství zákonem ekonomiky
- smilstvo zdravým biologickým instinktem
- nestřídmost vyšší životní úrovní
- surovou závist a nenávist bojem o spravedlnost a politickou svobodu
- hněv rozhořčením nad názorem druhých
- a lenost nazvali filozofickým postojem

Jaký je výsledek?

- máme větší domy, ale menší rodiny
- kupujeme více, těšíme se z toho méně
- znásobili jsme naše majetky, ale zredukovali naše hodnoty
- máme více titulů, ale méně zdravého rozumu
- máme vyspělejší zdravotnictví, ale méně péče o pacienty
- máme více druhů jídla, ale méně výživy
- rozbili jsme atom, ale ne naše předsudky
- přes net komunikujeme s celým světem, ale přestáváme komunikovat s lidmi v naší blízkosti...
- hovoříme příliš o hloupostech, ale málo o citech
- rozzlobíme se brzo, udobřujeme se pozdě
- plánujeme více, dokončujeme méně
- naučili jsme se pospíchat, ale ne čekat

- máme více volného času, ale méně zábavy
- máme více vymožeností, ale méně děláme něco smysluplného
- učíme se, jak vydělat na živobytí, ale ne jak žít
- přidali jsme roky životu, ale ne život rokům...

Rekreace a odpočinek – jak (ne)odpočívát

Slovo rekreace pochází z latiny a znamená: re-creatio, neboli znovutvoření

Práce a odpočinek

Život člověka má rytmus práce a odpočinku, rekreace. Má odpočívát a dovolit i druhým, aby si mohli oddechnout. Práce patří k životu člověka. Nemá ale člověka zničit.

Přecenění práce

V dnešní době dochází k přecenění aktivity a k přecenění toho, co slouží k nějakému účelu – co je „užitečné“. Tak se ve tváři člověka usadilo neustálé napětí. Ale ne vždy to, co je nejnáročnější, nejtěžší a „účelné“, je to nejlepší. Protikladem přecenění práce je volný čas! Mnohý člověk jej ale odmítá jako něco nesmyslného, jak něco, co si nelze dovolit.

Přestávka a volný čas

Smyslem přestávky je, že se člověk zotaví z práce kvůli dalšímu pracovnímu výkonu. Je to článek pracovního procesu. Smyslem volného času ale není, aby člověk mohl pracovat lépe, déle a bez poruchy. Smysl volného času je, aby člověk i ve své pracovní funkci, která ho omezuje na určitou oblast života, zůstal člověkem. To znamená, aby rozuměl sám sobě, aby se rozvíjel a realizoval jako bytost zaměřená na celek, ne jednostranně jako stroj.

Bez volných chvil je člověk neúplný a jakoby rozkouskovaný na části.

Odpočinek a rekreace může být:

- příležitostí k načerpání sil pro tělo i ducha
- časem pro lidi blízké: děti, partnery, stárnoucí rodiče, opuštěné přátele
- skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět ani nezhroutí, ani nezastaví
- příležitostí k obdivování Božího díla
- příležitostí k zamyšlení nad sebou samým
- příležitostí k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
- příležitostí k (pře)hodnocení zaběhaných životních cest
- obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha

Odpočinek nemá být:

- dobou horečného pobíhání od města k městu, od památky k památce...
- časem pro horečné sbírání dojmů, kterými později ohromíme své přátele
- otrockou prací
- jiným výrazem pro lenost a zahálku

Kritérium dobrého odpočinku

Po dobrém odpočinku se člověk vrací do svého běžného prostředí a do své práce posilněn, s chutí a radostí. Ne s nechutí a unaven. Z dobré rekreace se člověk nemusí rekreovat...

Kdo si neumí odpočinout...

měl by přemýšlet nad tím:

- jak vidí svůj význam, zda neočekává vše od sebe, od svých (omezených) sil a možností,
- jak důvěřuje v Boha, který se o člověka stará,
- jak umí spolupracovat s druhými lidmi a s Bohem,
- zda mu není práce bohem, drogou, a smyslem všeho.

Člověk, Bůh a odpočinek

Sám Ježíš se často odebíral na „opuštěné místo“, aby se zotavil. Neboj se proto vyjít si s ním ani ty! Najdi si klidné místo. Můžeš se procházet, sednout si, nebo si i lehnout. Předstup v tichu před Boha, uvolni se a promlouvej v hloubi svého bytí: „Pohled, Bože, zde jsem.“ Takto k němu můžeš promlouvat kdykoliv a kdekoliv

Pak mlč a v pokoji mu naslouchej. Když cítíš, že jsi v nitru svého bytí připraven dále s Bohem komunikovat, pak se modli: „Můj dobrý Otče, jsem tvé dítě. Ty mě miluješ a jsi všemocný.“ Nech tyto věty znít ve svém srdci, než si uvědomíš, že v Bohu je tvoje pravá jistota, která je pramenem i tvého zotavení. Neboj se takto s Bohem komunikovat každý den, nebo raději i několikrát denně.

Podle Tomislava Ivančiče

Ježíš praví: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“ (Mt 11,28)

Stoupněte si na začátky cest,

vyhlížejte a ptejte se:

která cesta je dobrá?

Po té se vydejte

a najdete odpočinek

pro své duše.

(Bible, Jer 6,16)

Ze života farnosti

Upozorňujeme, že v průběhu letních prázdnin nebudou v neděli mše svaté pro děti od 11:00 h. V neděli bude tedy jen jedna mše svatá od 9:30 h.

Farní tábory

14.–21. 8. 2016 Farní tábor „Prošoupaný kecky“

Po loňském povedeném táboře v Zásnukách letos opět pořádáme farní tábor, tentokrát v malé vesničce Ouběnice u Votic. Na tábor zvaný Prošoupaný kecky se vydáme v termínu 14.–21. srpna 2016. Tábor je určen pro děti a mládež od 9 do 14 let.

Pro přihlášení je třeba vyplnit online závaznou přihlášku na farním webu. Přihlásit se je možné do konce května. Kapacita tábora je 29 účastníků, takže není na co čekat!

Cena letošního tábora je 1700 Kč, s rodinnou slevou 200 Kč na druhého a každého dalšího sourozence. (Cena by neměla být důvodem neúčasti.) Příspěvek je nutné zaplatit do 30. června. Více informací na farním webu nebo u Honzy Matějovského.

22.–24. 8. 2016 Farní tábor „Ruku v ruce s pohádkami“

Pro mladší děti připravujeme minitábor s tématem Ruku v ruce s pohádkami. Bude se konat v Ouběnicích u Votic v termínu 22.–24.8.2016.

Minitábor je určen pro děti od 6 do 9 let (mladší po osobní domluvě). Pro přihlášení je třeba vyplnit online závaznou přihlášku na farním webu. Přihlásit se je možné do konce června. Kapacita tábora je 29 účastníků, takže není na co čekat!

Cena minitábora je 500 Kč, s rodinnou slevou 100 Kč na druhého a každého dalšího sourozence. (Cena by neměla být důvodem neúčasti.) Příspěvek je nutné zaplatit do 30. června. Pro více informací se obraťte na Honzu Matějovského: jan@matejovsky.com, tel. 737 867 687.

Hrádecké poutě 2016

II. pout' – neděle 10. července 2016

- 9⁰⁰ Mše svatá – celebruje P. Emil Gallo, MIC –
poděkování za dar kanonizace Otce
Stanislava Papczyňského, MIC, zakladatele
Kongregace kněží mariánů
- 11⁰⁰ Hlavní mše svatá – celebruje Mons.
Vlastimil Kročil, biskup českobudějovické diecéze
- 14³⁰ Mariánská pobožnost u poutní studánky
- 16⁰⁰ Mše svatá – celebruje P. Roman Maximilián Rylko, O.Praem,
administrátor farnosti Keblov

III. pout' – neděle 17. července 2016

- 9⁰⁰ Mše svatá – celebruje P. Tomáš Kábele, administrátor
z Čechtic
- 11⁰⁰ Hlavní mše svatá – **pout' vlašimského vikariátu** – celebruje
P. Jaroslav Konečný, vikář vlašimského vikariátu
- 14³⁰ Mariánská pobožnost u poutní studánky
- 16⁰⁰ Mše svatá – celebruje P. Jerzy Cymanowski MIC, farní vikář
na Hrádku

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Vlašim, Husovo nám. 46,
Vlašim, 258 01; <http://www.farnostvlasim.cz>, e-mail: vlasim.fara@seznam.cz
Příspěvky do časopisu se přijímají na adrese Smetanova.D@seznam.cz,
Klara.Vondrackova@seznam.cz

Vychází 10x ročně, uzávěrka 20. dne v měsíci. Náklady na tisk: 8 Kč
Tisk: Karel Pazdera, Pod tratí 1511, Vlašim